

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Bay Endre ügyvéd (**felperesi képviselő címe**) által képviselt felperes neve (**felperes címe**) felperesnek - az Országos Bírósági Hivatal Elnöki Titkárság Jogi Képviseleti Osztály (1363 Budapest, Pf. 24., ügyintéző: dr. Sári Péterné) által képviselt alperes neve (1055 Budapest, Markó u. 27.) alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indult perében az Egri Törvényszék 2012. március 29. napján meghozott 3.P.20.473/2010/18. számú ítélete ellen a felperes 19. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 18.800 (tizennyolcezer-nyolcszáz) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 349. §-ára, valamint a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 2. § (1) bekezdésére alapítva 234.946 forint kártérítés és járuléka megfizetése iránt indított keresetet az alperessel szemben.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Előadta, hogy a kár alapjául megjelölt magatartás és a felperes által állított kár között nem áll fenn okozati összefüggés, így kártérítés megfizetésére nem kötelezhető, míg a Pp. 2. §-ára alapított kérelem tekintetében a felperes a kárát ugyancsak az ellene folyamatban lévő végrehajtási eljárásban fizetendő követelésrésszel azonos mértékben jelölte meg.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy a Magyar Állam részére a NAV Heves Megyei Adóigazgatóságának külön felhívására megjelölt módon és számlára fizessen meg 14.880 forint le nem rótt eljárási illetéket. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 5000 forint perköltséget.

Az ítélet indokolásában rögzítette, hogy a per első tárgyalását a felperes kérelmére 2011. május 20. napjára elhalasztotta, egyúttal a tárgyaláson kihirdetett végzésével felhívta a felperest, hogy az alperes írásbeli ellenkérelmével kapcsolatos észrevételeit és bizonyítási indítványait terjessze elő. A felperes írásbeli nyilatkozatában a kereseti kérelmének jogszabályi alapját a Pp. 2. §-ában jelölte meg, egyúttal a Ptk. 349. és 339. §-ára vonatkozó tényállításokra is hivatkozott. A 2011. május 20-ára kitűzött folytatólagos tárgyalási határnapon a felperes szabályszerű idézés ellenére nem jelent meg. Az elsőfokú bíróság a következő tárgyalási határnapra a felperest személyes megjelenés kötelezettségével idézte, azonban a 2011. október 5. napjára kitűzött tárgyalást 2011. november 30-ára el kellett halasztani, amelyen

a felperes nem tudott megjelenni. Az elsőfokú bíróság a tárgyalási határnapon kihirdetett végzésével részletesen tájékoztatást közölt a kereseti kérelem alapjául szolgáló bizonyítandó tényekről, egyúttal felhívta a felperest további nyilatkozatainak megtételére, tájékoztatta a bizonyítási kötelezettségről és elmulasztásának a Pp. 141. § (6) bekezdésében foglalt jogkövetkezményeiről. A felperes csak a határidő lejártát követően, a 2012. március 14-én megtartott tárgyalási határnapon nyilatkozott, amelynek tartalma szerint a Pp. 2. §-ára alapított kereseti kérelmét vagyoni típusú kárból vezette le. Az elsőfokú bíróság idézte a Pp. 141. § (2) és (6) bekezdését. Megállapította, hogy a felperesnek kell előadnia, milyen alapon követeli az alperestől a kereseti kérelemben meghatározott mértékű kártérítést. A felperes a Pp. 2. §-ára és a Ptk. 349. §-ára is hivatkozott, annak ellenére, hogy a két jogszabályhely alapján a bizonyítandó tények köre egymástól eltér. A felperes a 15. sorszámú végzésben megjelölt nyilatkozatot, bizonyítási eszközeit és bizonyítási indítványait nem terjesztette elő, ezért az elsőfokú bíróság a felperes elkésetten, már csak a 2012. március 14-ei tárgyaláson előterjesztett nyilatkozatát a Pp. 141. § (6) bekezdése alapján figyelmen kívül hagyta. Megjegyezte azt is, hogy ha e vonatkozásban eltekintett volna a Pp. 141. § (6) bekezdésében rögzített feltételek alkalmazásától, úgy a felperes még ezen a tárgyaláson sem adta indokát, hogy milyen alapon kíván vagyoni típusú kártérítési igényt érvényesíteni a Pp. 2. §-ára alapítva. Az elsőfokú bíróság idézte a Pp. 8. § (1)-(2) és (5) bekezdését azzal, hogy a felperes mindezekon túlmenően rosszhiszemű, a per elhúzására irányuló magatartást tanúsított akkor, amikor sem személyesen, sem jogi képviselője útján a kitűzött tárgyalásokon nem jelent meg, és az ügy érdemére vonatkozó nyilatkozatát a jogkövetkezményekre történő figyelmeztetés ellenére sem terjesztette határidőben elő.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben benyújtott fellebbezésében a felperes az elsőfokú ítélet megváltoztatását és kereseti kérelmének teljesítését kérte. Kiemelte: az elsőfokú bíróság nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy az előzményi ügyben 2004. január 23-án előterjesztett kereset tárgyában 4 év 4 hónap után 2008. május 14-én született ítélet, és a per elhúzódása a felperes oldalán ahhoz vezetett, hogy az általa fizetendő használati díj 720.000 forintra emelkedett. A perbíróságnak törvényes lehetősége volt az eljárás gyorsítására, amellyel nem élt. A felperes 2008. szeptember 18-án kérte, hogy a bíróság keresse meg a Budapesti 1. sz. Körzeti Földhivatalt a változások átvezetése végett, így valójában három kérelmet is benyújtott ebben a tárgykörben. A felperes 2012. április 6-án faxon kérte az elsőfokú bíróságot a tárgyalás elhalasztására, amely kérelmét egyidejűleg az alperesnek is megküldte. Fellebbezésében idézte a Pp. 151. § (1) bekezdését, és hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság végzésének megfelelően 2011. április 25-én 19 óra 30 perckor az előkészítő iratot az elsőfokú bíróságnak faxon benyújtotta. A 2011. május 20-ai tárgyalási határnapon csak a képviselője jelent meg, mert őt nem tudta munkahelyi elfoglaltságai miatt erre a tárgyalási határnapra előállítani. Beadványa azonban 2011. április 25-én faxon és április 28-án postán is megérkezett az elsőfokú bírósághoz. Az elsőfokú bíróság a 2011. október 5-ére kitűzött tárgyalást 2011. november 30-ára elhalasztotta, amelyen ő munkahelyi elfoglaltsága miatt megint csak nem tudott megjelenni, így kénytelen volt halasztás iránti kérelmet előterjeszteni. Előadta, hogy gyermekét egyedül, egy fizetésből neveli, és már hosszabb ideje munkanélküli. A képviselője 2011. december 5-én átvette a tárgyalási jegyzőkönyvet, majd a 2012. március 14-ei tárgyaláson mind ő, mind a képviselője jelen volt, és kérték a meghallgatását, amely indítványnak az elsőfokú bíróság nem tett eleget. A gyermekét egyedül nevelő egészségügyi szakdolgozó, nettó fizetése 80.000 forint, a képviselőjének a 2011. május 20-ai és a 2012. március 14-ei tárgyalásért is ki kell fizetnie 20.000 forint ügyvédi munkadíjat. Az elsőfokú bíróság a 2011. november 30-ai határozat meghozatalakor is tudta, hogy nincs olyan bizonyítási eszköze, amit ne terjesztett volna elő, így a bizonyítékok előterjesztésével nem késedelmeskedett. Önmagában az a tény, hogy Egerbe kellett eljárnia a saját

ügyében, megpecsételte a sorsát, és az a két év, amíg az előzményi perben nem hallgatták meg dr. O-t, a felperesnek 24 x 20.000 forintjába került, mert ennyi az erre időre eső, általa fizetendő használati díj. Az a két év, amely alatt a tulajdonjogát nem jegyezték be az ingatlan-nyilvántartásba, a kereseti kérelmében meghatározott mértékű költségnövekedést okozta. A BKKB és a Fővárosi Bíróság előtti perbeli iratokon és a felperes meghallgatásán kívül más bizonyíték nem áll rendelkezésre, így a bizonyítási eszközöket a keresetében előterjesztette.

A felperes a fellebbezését kiegészítve csatolta az alapperrel érintett ingatlan 2013. március 6. napján kelt tulajdoni lapját. Ehhez kapcsolódóan előadta, hogy a perindítás tényének ingatlan-nyilvántartási bejegyzését az illetékes ingatlan-nyilvántartási hatóság nem törölte, a perfeljegyzés tényéről a felperes jogi képviselője nem tudott, így annak törlését sem kérte. Önmagában ennek elmaradása mind a mai napig arra utal, hogy az alperes nem úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható, és ez az egyetlen tény is megalapozza kártérítési igényét.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult. Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság több alkalommal is tájékoztatta a jogi képviselővel rendelkező felperest az eljárásbeli jogosultságokról és kötelezettségekről, azonban a felperes ennek ellenére bizonyítási indítványait határidőben nem terjesztette elő, bizonyítási eszközeit nem jelölte meg, a fellebbezésben pedig nem jelölt meg olyan új tényt vagy bizonyítékot, amely alkalmas lenne az elsőfokú ítélet megváltoztatására.

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem volt a Pp. 228. § (4) bekezdése szerint jogerőre emelkedett rendelkezése, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet egészében bírálta felül.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a kereset elbírálásához szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a tényállást helyesen állapította meg, és a jogszabályoknak mindenben megfelelő érdemi döntést hozott. Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásával a másodfokú bíróság egyetértett, ezért azt - a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján - megismételni nem kívánja, így a felperes fellebbezésére tekintettel csupán az alábbiakat emeli ki.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a Ptk. 349. §-ára és a Pp. 2. §-ára alapított követelések eltérő ténybeli és jogi alapon keletkeznek, és a felperes a nyilatkozataiban fennálló ellentmondásokat az elsőfokú bíróság többszöri felhívása ellenére sem oldotta fel, amelynek következtében a tényállítási kötelezettségének nem tett eleget. A felperes nem volt elzárva attól, hogy nyilatkozatait a tárgyalási időközök első harmadában (Pp. 141. § (4) bekezdés) az elsőfokú bíróság által megjelölt határidőn belül akár személyesen, akár jogi képviselője útján írásban előterjessze, ezért a fellebbezésében alaptalanul hivatkozott arra, hogy a bíróság előtti megjelenése akadályokba ütközött.

A felperes a Pp. 235. § (1) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban újabb tényeket nem adhat elő, ugyanakkor a perfeljegyzés törlésének elmulasztásával kapcsolatosan előadottak állítások a kereseti tényállítás hiányai folytán önmagukban sem alkalmasak a felperesre kedvezőbb határozat meghozatalára, ezért a másodfokú bíróság a fellebbezés kiegészítésében foglaltakat nem vehette figyelembe.

A felperes fellebbezése eredménytelen volt, emiatt a másodfokú eljárással kapcsolatos költségeit maga viseli, míg az alperesnek a másodfokú eljárásban számításba vehető költsége nem merült fel. A tárgyi illetékfeljegyzési jog

folytán előlegezett eljárási illeték viseléséről a másodfokú bíróság az
illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 74. § (3) bekezdése alapján
alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése értelmében
rendelkezett.

Budapest, 2013. április 16.

Dr. Hóbl Katalin s.k.
a tanács elnöke

Dr. Bleier Judit s.k.
előadó bíró

Dr. Madarász Anna s.k.
bíró

A kiadmány hitelével: